

NAŠA POŠTA

Tončkove sanje

Tonček je bil bolehen deček. Nobena zima ni minila brez bolezni. Tudi letos je obolel. Mama mu je dajala vročega čaja in devala obkladke na glavo. Kadar je prišla sestra Mikica iz šole, mu je čitala pravljice, ki jih je Tonček tako rad poslušal. Tudi danes je prišla z lepo povestno knjigo. Po prstih se je priplazila do posteljice. Tonček pa je ležal ves blede, pogreznjen v mehke blazine in spal.

Palček Sanjavček se mu je približal in ga odpeljal v kraljestvo sanj.

Sanjalo se mu je, da mu je umrla mami in sestra. Šel je po svetu in našel službo pri bogatem kmetu.

Nekega dne zapazi hlapec Tonček gospodarja, ki se je splazil do skritih nizkih vrat in se tam z nekom pogovarjal. Aha, si je mislil Tonček, moj gospodar ima neko skrivnost.

Ko je gospodar odšel, se splazi Tonček do odprtine in pogleda v čudni prostor. Kaj vidi? Na mehkem gugalnem stolu sedi gospa. Ogrnjena je v dolgo črno haljo, posuto z zlatimi zvezdicami. Na glavi ima širok slamnik. Okoli nje skalečejo pritlikavci, velikih glav in drobnih teles. V kotu stoji možic in poje s hripavim glasom:

Hopsasa, rajsasa,
veselje nam deca da.

Hopsasa, rajsasa,
pleši še ti gospa!

Tonček je gledal in se čudil. Naenkrat zasliši: »Kaj pa delaš ti tukaj?«

Tonček se ozre in vidi, da govori gospa v naslanjaču. Prebledel je in skesano povesil glavo.

»Jaz sem sreča,« je rekla gospa. »Tudi tebi jo bom dala.«

Nato vzame gospa prekrasno zlato škatico in jo da začudenemu Tončku.

Tonček je segel po škatici in ko jo je držal v svojih rokah, je nenadoma vse potemnelo, da je v grozi zakričal.

Tedaj se je zbudil v svoji postelji.

Pogledal je skozi okno in videl, da lega na zemljo temna noč. Visoko na nebu so se vžigale svetle zvezdice. Iz daljave so mu prihajali na uho veseli glasovi sankočev, ki so se vračali na svoje domove.

Pečjak Mihaela,
učenka IV. razreda, Ljubljana-Bežigrad.

Cenjeni g. urednik!

Nepremično sedim v šoli in poslušam besede g. kateheta. Povedali so nam namreč, da kdor se hoče naročiti na poučni mladinski list »Vrtec«. Mnogo se jih je naročilo na ta lepi list in med njimi sem bila tudi jaz. Dovolite, gosp. urednik, da Vam razodenem, kdo je tisti, ki se Vam danes prvič oglašam!

Doma sem iz lepe vasice Oplotnice, katera ždi ob vznožju zelenega Pohorja. Obiskujem 1. razred meščanske šole v Slov. Konjicah. Vsak dan kodim iz Oplotnice v Konjice in za kratek čas mi služi »Vrtec«, na katerega sem naročena letos prvo leto.

V tem mojem prvem drobnem pisemcu, katerega izročim golobčku v kljunček, da ga izroči na Vaši upravi so moje srčne želje: Da bi ostali zdravi naročniki in naročnice »Vrtca« in z Vami tudi g. urednik, da bi še mnoga leta izhajal naš lepi list »Vrtec«.

Vas srčno pozdravlja

Mica Juhart,
dijakinja iz Oplotnice.

Spoštovani gospod urednik!

Danes se prvič oglašam s temi vrsticami. Vaš mladinski list mi zelo ugaja. Vneto ga berem že celo leto. Zelo lepa je povest »Bebec Miha«. Tudi »Pastirčka Mihca« sem z zanimanjem čitala.

Na »Vrtec« sem naročena že eno leto. Prav rada čitam tudi »Lučko«, a najraje »Vrtec«. Zato Vas lepo prosim, pripravite nam še mnogo lepih povestic, ki jih otroci radi čitamo in tudi odrasli se kar vtope vanje.

Povedati Vam moram, da sem tudi jaz vpisana v »Marijin vrtec«.

Sprejmite pristranske pozdrave od vseh učencev 6. razreda na Blanci.

Sinkovič Terezija.

Spoštovani g. urednik!

Ker prihaja »Vrtec« v Tržič v mnogo izvodih, iz Tržiča pa pride zelo malo ali nič dopisov, sem se odločila jaz, da Vam nekaj napišem o našem lepem Tržiču. Upam, da g. urednik ne bo vrgel tega dopisa v koš. »Vrtec« čitam že pet let in sem tudi njegova naročnica. Vsako leto mi je bolj všeč njegova vsebina. Letos sem začela reševati tudi uganke. Tukaj Vam pošiljam rešitve.

Tržičani smo splošno znani kot veseli in šaljivi ljudje. Zato radi prihajajo k nam turisti poleti in pozimi. Vsak, kdor je bil enkrat na naših gorah, si želi še in še priti. Zato Vas povabim, g. urednik, pridite se še Vi enkrat smučat na naše lepe Kofce ali milo nam Zelenico.

Prosim Vas, obiščite obenem tudi mene, da me boste poučili, da se bom lahko večkrat oglasila v »Vrtcu«, ker me je sram, da se iz Tržiča tako malo oglašamo.

Vem, da Vam ne bo žal za izgubljeni čas in da boste lahko v »Vrtcu« kaj lepega napisali o naših lepih gorah in dragem nam Tržiču.

Vas vabi in lepo pozdravlja

Zupan Marija,

učenka II. r. viš. lj. šole v Tržiču.

Jesen in zima

Prišla je jesen v deželo,
v kleti jabolka ležijo.

Zdaj prišla bo trda zima,
ptič se joka, jesti nima.

Sonce zlato več ne sije,
burja mrzla zunaj brije.

Sonce zlato je topla peč,
zima mrzla, huda reč.

Dolinar Milan,

III. a razred, Škofja Loka.

Pepci Potočnikovi v slovo

V ponedeljek, dne 4. novembra, nas je pretresla grozna vest, da je duša najboljše sošolke Pepce Potočnikove odplavala v nebo. Vrzela je nastala v razredu, je grozna. Žalosti in boleti, ki je nastala v naših srcih, ni mogoče popisati.

V ponedeljek zjutraj je bila Pepca še pri svoji sošolki. Ko je prišla domov, je opazila, kako se pes na dvorišču zvija. Mislila je, da je bolan. Šla je k njemu in tedaj se je dovršil usodni trenutek. Pepca je prišla za pretrgano električno žico, v katero je bil ovit psiček. Takoj je padla na tla. Zica se ji je ovila okrog roke in okrog vratu. Rešili so jo iz žice, priklicali zdravnika, da bi jo obudil nazaj k mlademu življenju, a ni bilo več pomoči. Nesreča se je zgodila ob 7 zjutraj, ob 10 pa je mrtvaški zvonček označil sosedom, da Pepce ni več med nami.

Lepo je bilo življenje naše drage Pepce. Hodila je vsak dan k sv. maši, pa tudi pred šolo in po šoli je stopila na kratek obisk k Jezusu v cerkev. Bila je tiha in mirna učenka, dobra in pridna; sedaj sameva njen prostor v razredu, ona pa se je preselila v prostor večnosti.

Rajna Pepca je bila zvesta naročnica »Vrtca«. Rada je čitala in nam pripovedovala lepe povestice.

Vsa bela in obsuta s cvetjem je ležala na mrtvaškem odru. Hodili smo jo kropiti in zdelo se nam je, da je pod cvetjem še vedno živa.

Kako je bila priljubljena, je pokazal njen pogreb. Žalosten jesenski dan je bil, ko smo jo spremljali k pogrebu. Njeni součenci smo ji splekli dva venca, enega z napisom: »Zadnji pozdrav naši dragi součenci« in drugega: »P. R. K. svoji predsednici«. Še sonce je skrilo ta dan svoje lice, kakor bi žalovalo z nami. V spremstvu petih duhovnikov, vse meščanske šole in množice ljudi smo jo spremljali od doma v cerkev, kjer je njen g. katehet daroval sveto mašo za njen dušni pokoj.

Iz cerkve se je vil žalosten sprevod na pokopališče; tam smo zemlji izročili telesne ostanke naše Pepce. Ob odprtem grobu se je od nje poslovil najprej g. katehet, potem g. ravnatelj in sošolka Jelka Kovačičeva. Lepo je povedala Jelka.

»Za slovo, ljuba Pepca« — je govorila Jelka — »Ti bom v imenu vseh sošolk v duhu podala roko in ti povedala nekaj besed. Kot naša sestra si sedela med nami. Vidimo Te z onimi milimi očmi, ki so vedno tako ljubeznivo in plemenito zrle na nas. Ljuba Pepca, ali Te res ne bo več nazaj med nas?

Tvoj duh, draga Pepca, bo vedno ostal med nami. Tvoje žive oči nas bodo povsod spremljale in Tvoj smehljaj bomo slišali.

Bog, ki je neskončno dober, Te je vzel k sebi. Trpljenje tega sveta Ti je odzelo. Prosi za nas, da bomo vsi prišli za Teboj!«

Po govoru smo ji vsi učenci zapeli pesmi: »Vigred se povrne« in »Spomladi vse se veseli.«

Draga Pepca, mi Tvoji součenci Ti želimo: bodi srečna pri Jezusu, katerega si tukaj na zemlji že ljubila.

Učenci in učenke IV. razreda mešč. šole v Vojniku.